

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΟ

Γιά χαρημάτωσες βουνά
Να δθ τη Μυτιλήνη
Να γνέψει τα μούφες νευτες
Ναρέ από την Καρδιτη.

Συλλέξης Σ. Μ.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΕΜΑΤΑ

Ο ΖΑΒΔΗΛΗΣ

Τού φάνηκε πώς; ξανάνιωσε σάν πάτησε στεργιά! Θυμήθηκε τούς γιατρούς στο Νοσοκομείο που τούπαν σάν τούδιναν έκανε τό χαρτί: «Άντες νά πάγια στο γηραιού του! Η άλλαγη πού δύερα δάν τού δικαία καλό!» Ένα χρόνο, πουν νά ταλαιπώσει ή διαβολή του, δε δάχει πάλι τίποτε. Θυμήθηκε δικόμα και τού Αρχιεπίσκοπος με τη βραχινή του φωνή και την κόκκινη γάντη τη μεσητή που του είπε: — Τίποτα δάν ίχνας... Άντες διήχας άμα είς περάσα δεν έγινες άναγκη πάντοτε...»

Άντο διλήδησε τό τελευταίο δ. Ζαβδήλης δεν τρέγαζε από τό μυαλό του. Κάθε φορά, που έβηξε τό βαπτόρι, έβλεπε μπροστά του ολοκληρωτή την κόκκινη μουρή του Αρχιεπίσκοπο που έλεγε:

— Άντες διήχας μονάχα νά συσ περάσει και δε... γιανούχουν-γιανούχουν... μά πότε γά δά μεν περάσει... γιανούχουν... φτού!... «Οχ, θέλ μι!...» Υπόρισε τερβιώτανα κοντέτερα στά φυγάριο ζάρωσε μές στην παλαιομανδιά του και συλλογήστανε. Δε μπορεῖ νάνα βαρά δη δρεπώσα μαν. Τόσο γιατροί πουν είπεναν πώς δεν έγινε πιποτά!.. Άμεσως διρούς κατόπι έκανε αντίθετο συλλεισμό: Μά σά δεν έχω τίποτα, τότες γιατί μέ διδύγενες επιν μο! Είτε εύκολα φεύγει κανένας απ' τό Σερέτο!..»

«Είτε θύμως πάν μ' αφήνουνε μονάχη ένα χρόνο!... σάν ήταν άγριατερη ή άρρωστα μου γιατί δά μέ ξανκουβαλεύσανε!.. δά πεις, μπορεῖ νά τό κάνουνε για παρηγορή!.. από τέτοια ρέλα πρόματα αντόλ οι σακαράκηδες!.. Κι' ούτε είνε νά τούς πιστεύεται κανείς για πιποτά. Κομπογαννήτες, είνε δύοι τους γά νά πάρειν τόν κοσμάκην στό λαιμό τους...»

«Απ' τή στιγμή δυος πού πάτησε τό πόδι του στό μυαλό, ίνασε τόν έμπιτο του καλλίτερα. Τού φτιάχτανε τό σώμα του λαφόρι, τά γόνατα του δεν έπειραν, τό δοτήδησος του δεν έβραε. Και δίχως νά βήξει καθόλου, θυμήθηκε τόν Αρχιεπίσκοπο κ' είσει μά τό νού του: Δίκιο είχε! Η άλλαγη του αγέρα... τόρα διαρροή πώς όν γίνει καλά. Και πρώτη φορά τού φάνηκε ευημερητή ή κόκκινη μουρή του Αρχιεπίσκοπου. Ήπιοσσος διρούς, διρούς περιφή δρεπτική και μπόλυτη άναπονηση. Επειτα σάν δινούξει τόν πόρτα γά νά φύγει κονιοσάθηνες κύτταρες τή σκοτινή, δηρή κι' άλφιτωχη καμαρούδια κειρότης ζαρωνόντας τά μούτρας του: Άδε θά μπορεύσατε κυρά Μάλαμα, νά διλέξεις επιν; παραδειγματος χάριν σά κενάνα δημητρό μέρος... δείς είνε και σά χωρό!.. Ήπιοσσος δάν είνε δυνατός; Τότε δάν είνε δυνατός;.. Τότε... δάν πιραστές... Τό λέω είνε... κι' δενηρά είνε στό Ζαβδήλης μά τό ίδιο πάντα παρέσκεψε χαρόμενο. — «Εννοιεις, παλλάκηφι μου, και δάν είνε πιποτά. Άντος διήχη; άμα εσεν πέρας;... Ο Ζαβδήλης θυμήθηκε πάν τήν κόκκινη μουρή του Αρχιεπίσκοπο κι' έβλεπε περάζενα τό πατρό και κενός είπε, Ναι, ναι. Πίστεψε με. Σέ τέσσερις; — πέντε μήνες δάν είσαι... ήσυχος...»

Μά νά πού πέρασεν δέκα μήνες κι δικέμενος δι Ζαβδήλης δη μόνο καλλίτερα δέ γινέταν μά και μέρα μά τη μέρα χαροπεύειν. Τώρα πάλ διήχης τού έχτασε κάνει μά παταμένα πλέματα. Τά μάτια του είχανε ερύθρες διάθετες, τά μάγινα του βουλαζάν και τό κορμί του— τό δινδούμενο κορμί πουν γύρισε δηρή και βενιά δεσπία πολεμώντας, — ήλυσε σάν κερί, πάντα στόν καναπέ πού πλάγιες, δηλαδή στό χομπού παραθύρο του δρόμου. «Η μάτια του, η κινή Μάλαμα ή χήρα, πουν τόν είχε μοναχογέ και άμωνα στόν μούρα του, έβγαζε δηλαδή τόν κόρφο της κάθε φορά που τη φιτσίσανε οι γιατροίς τί γίνεται δηρή της, ένα χαρτί μέ βούλες, τά έδιπλωντας και διέχωντας τό πατελά περιφοράσια, καλλιμένη σά μια γωνιά έλεγε. — Αχ! τά, πάς μου τό πήγαντας τό παδί μεν! και μόν τό

στέλλανε πίσω μά κεντήρια κόκκινα... Και τήν πάρινας τά κιλάματα.

Στήν γετονά τό έξοραν πώς δι Ζαβδήλης ήταν στά διάντα. Ή δρόσωσα τον δέν δηκιαίο πατρό για έλεγαν. — «Ασχημη, άρρωστα κόρη μά δομημη! έπληροφορούσε τίς φιληνάδες της ή Θαλά Μηλά ή γάτρωνα, κάθε φορά πού πάγιας κανένα ματζούν στον δρόσωστο, έτσι για παρηγορά. Δε λέγω πώς δέν δηκιαίος σωτηρίας, μά δά χρειάζεται βουνό και καθαρή θροφή! έτσι είπε κι' έγινες! και πούντρας δηρή σαρδινία σά τή γατορία του γιού της.

— «Είσαι πά σαν κατανταίνες δι άνθρωπος, πρέπει νά πεθάνεις νά γινόταν μάστιχας!» και δέν γιανούχη μάστιχας ή δικόμα του Ιανότον Μάγεφα, σάν δεν έστει τη διάληξη.

— «Αμ' θέλει δέ δέλια, κέρη μά δά πεθάνεις απάντησης έκανενη. Ζην μαδέ ποτε; δέν δηκιαίος δρόσωστος μά λουζώμα, δίχος προσφάγη!.. Νά απήνη, λέγε, προχτές πού περνάνε, είδε δηλαδή τό παναράντρι τό Ζαβδήλης πού έτρωγε σαλάτα μά χλυμήτικέ!

— «Ενα ποτό ή Θαλά Μηλά χτύπησε στήν πόρτα της ή Αγιάτας του Μάγεφα και τής έφερε τά νέα.

Ο Ζαβδήλης είχε πεδάνει τήν περιμένη νύχτα. Τού ήδης έπιντανα καθές διήχας δηρή σαρδινίας και τό παταμένος τού Ζαβδήλης.

Σ. Γκορδόνης

ΤΕΧΝΗ

ΟΙ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

«Ο εύκολος δρόμος πού χαράχθηκε για νά διοβαίνουν οι πολλοί, για νά παγινούν άπλοχωστας τ' άμαξια, συρίμενα δηλαδή σκλοβωμένα ζά — έγινε μά υπολογισμό νά δινούσει ήσυχα κι άντασης στάνη! — Και... μνίζει τά λυμάνια, Μπρέ ποτες νά μην πεθάνεις.

— Λένε πώς δι Λαλάκος έτοιμαζε τή μουσική τού ποιημανού απότιμο για μάτιας.

— Και δά τήν έκτελεσι μάς της ζαζμάνι.

— «Ενα ποτό από την Βαρειά επ' τό φυσικό.

— Μια τονιά κινητογραφική.

— «Απ' αντές πουν πτολαμπίνουμε στό «Ζάππειο» και στόν «Αλκαίο».

— «Ολει οι ήσως ήταν πάνου σέ αβοκίνητα.

— «Ενας έφεστέρης — σωφρές δηλαδή στον πόλονα της Βαρειάς.

— Εκατέ μά στραβοποιητικά μάς τη μηδανή του.

— Κέπτες πάνου στάφικονίτο ενός σωφρέρος έργατη.

— «Ο δευτερός φίγιτρος πάνω του μαζί μά πλούς τους συναδέλφους τού δινούσεις.

— Και τόν αφίσαν είτε κακά χάλια.

— Δηλ, μά κουρεύλιασμένα τά φυγά, μά τις γηρυντανές στά μαγούλα,

— Και δά τά σκηνικά τάν κινηματογραφικών ουμπλοκών.

— Κατόπι γιάναν πάν Άμερικανή τή τανία.

— Ο δαρμόνος κάλεσες σέ γερθοπετινά δόλους τους, σωφρές,

— Άλλα έκανεν.

— Έκανε μά στραβοποιητικά μάς τη μηδανή του.

— Κέπτες πάνου στάφικονίτο ενός σωφρέρος έργατη.

— Ο δευτερός φίγιτρος πάνω του μαζί μά πλούς τους συναδέλφους τού δινούσεις.

— Συνεψιά, και νοτά δυνατή τήν ήμέρα.

— Ψύχεια και κρέος τουςχερέπερο τή γάχια.

— Και οι συμπολίτες καλοκαριοχειμούταις.

— Προψής δέ και χτές τό πρω,

— «Ο Θερινής έγινε.. Ποποτής.

— Κέρεσες! έρεξες! έρεξες!

— Μήτι δήμηρος έταιε,

— Άμεσως ή Μπογγάσιος έδιωξε δηλαδή στον πόλονον τού πατερός.

— Και δήλωσε πώς έχει... Ιη Νοεμβρίου.

— Τήν ίδια μέρα δηλαδή στον πόλονον τού κίτρινου τύπου.

— Εβαλε και τρίτη ήμερη μορφής τού πόλονον.

— Οι βίδες ώς τόσο έξακολουθούν ιάναι δύο.

— Τό δέ «Φώς» τού Χ» Παναγιώτης πήρε δηλαδή τήν ψηφή του προστασία τόν κ.

Νομάρχη.

— Αλλοίμοιο οτούς ήπιαλλήσους πού τούς προσφέρεται τάστια ήπιαλλήσους.

— Μία σπουδαία δημαρτίνηψη.

— Τήν έκανε βόρειος φίλος πολιτευόμενος.

— Οι πρωτινούσιδιοι πολιτευόμενοι λέγουν, έχουνται συνδηματικά χτυπήματα στους καρπούς.

— Για καλεσμάτα τών γκρεμούντων.

— Αμα χτυπούντες πάρα πάνω δηλαδή τά γκρεμούντων.

— Κι' δημοσιότης άναγκαζεται νά πατοποιηθεί βαρεστομένος.